

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Tadeusz Nowakowski
Sędzia SA:	Grażyna Matuszek
Sędzia SA:	Walter Komorek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: ***E. R. i B. R. (następców prawnych M. R. (1))***

przeciwko: ***(...) S.A. w S.***

o zapłatę

na skutek zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 3 października 2012 r. sygn. akt I C 2173/12

p o s t a n a w i a: uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił pozew.

Sąd ten wskazał, iż profesjonalny pełnomocnik w imieniu powoda M. R. (1) złożył w dniu 19.03.2012 r. przedmiotowy pozew, przy czym do pozwu dołączone zostało pełnomocnictwo podpisane przez matkę powoda, E. R., zaś z odpisu skróconego aktu urodzenia powoda wynika, iż w chwili wniesienia pozwu był już pełnoletni. Mając powyższe na uwadze oraz to, że powód w dniu 22.03.2012 r. zmarł, Sąd I instancji zważył, iż pełnomocnik nie został przez powoda należycie umocowany w niniejszej sprawie, a więc powództwo nie zostało wniesione przez powoda M. R. (1), a tym samym też Sąd nie mógł prowadzić postępowania z udziałem M. R. (1), skoro ten nigdy nie udzielił pełnomocnictwa i nie zatwierdził czynności procesowych podjętych przez pełnomocnika w niniejszej sprawie. Z tych też względów, na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd Okręgowy odrzucił przedmiotowy pozew, wskazując iż powód nie ma zdolności sądowej.

Następcy prawni powoda, w zażaleniu na powyższe postanowienie, zarzucili naruszenie:

1. art. 97 § 2 k.p.c., przez jego niezastosowanie, tj. zaniechanie wyznaczenia terminu, w ciągu którego możliwe było przedstawienie zatwierdzenia czynności w postępowaniu przez powoda;

2. art. 130 § 1 i 2 k.p.c., przez jego niezastosowanie, tj. zaniechanie wezwania i wyznaczenia pełnomocnikowi terminu do uzupełnienia pisma, przez przedstawienie pełnomocnictwa powoda;

3. art. 103 § 1 k.c., przez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że brak jest możliwości zatwierdzenia czynności procesowych pełnomocnika strony powodowej przez następców prawnych M. R. (1), gdy treść przepisu oraz jego praktyczna wykładnia dokonana przez Sąd Najwyższy w sposób bezpośredni to umożliwiają;

4. art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., przez błędne przyjęcie, że w niniejszej sprawie zachodzi podstawa do odrzucenia pozwu, z uwagi na brak zdolności sądowej M. R. (1), podczas gdy w chwili wytoczenia powództwa powód żył;

5. art. 64 § 1 k.p.c., przez jego błędną interpretację i przyjęcie, że w chwili wytoczenia powództwa występował po stronie M. R. (1) brak zdolności sądowej, gdy w chwili wytoczenia powództwa powód żył;

6. naruszenie art. 445 § 3 k.c., przez błędne przyjęcie, iż w niniejszej sprawie nie doszło do przejścia roszczenia o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na spadkobierców (następców prawnych) M. R. (1), podczas gdy nabyli oni spadek, a roszczenie zostało uznane co do zasady przez pozwanego.

Wskazując na powyższe, następcy prawni M. R. (1) wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić zasadności.

W pierwszej kolejności zgodzić należy się ze skarżącymi, iż w niniejszej sprawie nie zachodziła podstawa do odrzucenia pozwu na podstawie

art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., w chwili bowiem jego wniesienia (15.03.2012 r., data stempla pocztowego) powód M. R. (1) żył i posiadał zdolność sądową.

Przepis powyższy obliguje zaś Sąd do odrzucenia pozwu, jeśli wystąpił pierwotny brak zdolności sądowej strony, tj. gdy w chwili wniesienia pozwu strona nie miała zdolności sądowej. Sytuacja taka jednak w przedmiotowej sprawie nie zaistniała, gdyż jak wynika z kserokopii aktu zgonu M. R. (1) zmarł w dniu 22.03.2012 r.

Nie ulega również przy tym wątpliwości, iż pozew wywiedziony w imieniu M. R. (1) dotknięty był brakami formalnymi, które podlegały uzupełnieniu

w trybie art. 130 § 1 k.p.c. Na tym też etapie postępowania powód zmarł, a niniejsze postępowanie zostało prawidłowo zawieszono, a następnie, po zgłoszeniu się następców prawnych powoda, podjęte postanowieniem z dnia 01.10.2012 r. Mając z kolei na uwadze etap postępowania, na którym następcy prawni powoda wstąpili do sprawy (tj. badanie i usuwanie ewentualnych braków formalnych pozwu), stwierdzić należy, iż to na nich, od tego momentu zaczęła spoczywać obowiązek usuwania tych braków i to oni o te, ewentualne braki winni być przez Sąd I instancji wzywani. Przypomnieć zaś trzeba, iż zgodnie z treścią art. 130 § 3 k.p.c., pismo poprawione lub uzupełnione w terminie wywołuje skutki od chwili jego wniesienia do Sądu, tj. nadania go w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego (art. 165 § 2 k.p.c.). Jednocześnie wskazać też należy, że brak formalny, w postaci wykazania pełnomocnictwa dla osoby występującej w imieniu M. R. (1)

z przedmiotowym pozwem, następcy prawni uzupełnili, składając w tym zakresie stosowne (na ten etap postępowania) pełnomocnictwo, jak również potwierdzając dokonane dotychczas przez pełnomocnika czynności procesowe.

Zważyć przy tym również należy, iż „wytoczenie powództwa” w rozumieniu

art. 445 § 3 k.c. nie jest tożsame z pojęciem zawisłości sporu, a zbliżone jest do pojęcia, którym posługuje się przepis art. 165 k.p.c., wedle którego złożenie pisma procesowego (pозwu) w placówce pocztowej jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Bezspornie bowiem złożenie pozwu w placówce pocztowej przerywa bieg przedawnienia (art. 123 § 1 k.c.). Mając zaś na uwadze, iż przedmiotowy pozew (choć z brakami formalnymi, które podlegały i podlegają usunięciu) wniesiony został w dniu 15.03.2012 r., a także oświadczenie strony pozwanej zawarte w piśmie z dnia 14.05.2012 r. (k. 119) stwierdzić należało, że wywiedzione w nim roszczenie

o zadośćuczynienie przeszło na spadkobierców. Zwrócić bowiem trzeba uwagę na stanowisko doktryny, iż w uznaniu nie musi być skonkretyzowana wysokość należnego zadośćuczynienia. Wystarczy, jeżeli osoba ponosząca odpowiedzialność uznała swe zobowiązanie do wynagrodzenia szkody niemajątkowej (tak: M. Pyziak – Szafnicka, *Uznanie długu*, Warszawa 1994, s. 214), zaś wymieniony w art. 445 § 3 k.c. skutek powstaje, jeżeli pozew wpłynął do Sądu przed śmiercią poszkodowanego (zob. A. Szpunar, „O przejściu na spadkobierców roszczeń z tytułu zadośćuczynienia”, *Rejent*, wrzesień 2002, Nr 9 (137)).

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że zachodziła podstawa do uchylenia zaskarżonego postanowienia. Z tych też względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

MW